

ἀχυλιόπαννο τό, ἀμάρτ. ἀχ'λιόπαννον Ἀδραμ. ἀχ'λιονπάσθ' Κυδων. Λέσβ. ἀχ'λιπάσθ' Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ παννί.

Παννὶ περιέχον τέφραν καὶ τιθέμενον ἐπὶ τοῦ κοφίνου τοῦ περιέχοντος τὰ πλυνόμενα λευκὰ ἐνδύματα, ὅπου δι' ἐπιχύσεως ὕδατος θερμοῦ παράγεται τὸ στακτόνερο, διὰ τοῦ ὁποῦ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα. Συνών. *ἀθητερός 2, ἀθομαντήλα, ἀθόπαννο 1, ἀχυλερόν, ἀχυλερόπαννο, ἀχυλιάστρο, μπουγαδόπαννο, σταχτόπαννο.

ἀχυλιόπιττα ἡ, ἀμάρτ. ἀχ'λιόπιττα Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ πίττα.

Σποδίτης ἄρτος. Συνών. ἀθόπιττα 1, ἀθοπίταρο.

ἀχυλιοπιτταρέλλι τό, ἀμάρτ. ἀχ'λιονπιτταρέλλ' Λέσβ.

Ὑποκορ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀχυλιοπιτταρεὶ διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸς ἀχυλιοπίτις 1, ὁ ἰδ.: Κάδαν μέσ' ἔς τοῦ γυνιδ' κουδὰ ἔτ'ν ἀχ'λιά, τοῦ βαλι το' ἡ μητέρα ἀχ'λιονπιτταρέλλ' (ἐκ παραμυθ.).

ἀχυλιοπίτις ὁ, ἀμάρτ. ἀχ'λιονπούτις Σαμοθρ. ἀχ'λιπούτις Ἰμβρ. Θηλ. ἀχυλοποντιτοῦ Χίος ἀχ'λιονπιτοῦ Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυλιόπιττα.

1) Ὁ παρὰ τὴν πυρὰν τῆς ἐστίας πάντοτε καθήμενος, ὁ μὴ ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀθοπιττάλης, ἀθοπούτις, ἀχυλιοπιττούρης, σταχτοπούτις. 2) Ὁ ἀγαπῶν νὰ μένῃ κατ' οἶκον, ὁ ἀκοινώνητος Σαμοθρ. Πβ. ἀπραχτος 4.

ἀχυλιοπιττούρης ὁ, ἀμάρτ. ἀχυλοποντιτούρης Ἰων. (Κρήν.) Θηλ. ἀχυλοποντιτούρα Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυλιοπίτις καὶ τῆς καταλ. -ούρης.

Ἀχυλιοπίτις 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ περὶ μικρὴ ἐκάτον τοῦ Θεοῦ τὴν ἡμέραν κοντὰ ἔς τὸ ζ-ζάκιν καὶ γιὰ δεῦτο τὴν ἐβγάλασιν ἀχυλοποντιτούρα Καρδάμ. (ἐκ παραμυθ.).

ἀχυλιώνομαι ἀμάρτ. ἀχ'λιώνομαι Ἰμβρ. Λήμν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχυλιά.

Λερώνομαι ἀπὸ τέφραν: Μπῆκι ἡ γάττα μέσ' ἔς τ' γυνὴ καὶ ἀχ'λιώθ'κι Λήμν.

ἀχυλιωτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀχ'λιωτὸς Ἰμβρ. Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ἀχυλερός, ὁ ἰδ.

ἀχυλοτορβᾶς ὁ, ἀμάρτ. ἀχ-χυλοτορβᾶς Χίος (Μεστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχυλιὰ καὶ τορβᾶς.

1) Σακκίδιον τέφρας. 2) Μεταφ. ἄνθρωπος λίαν μικροῦ ἀναστήματος, ἀνθρωπάριον.

ἀχύλωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀχύλωντους βόρ. ἰδιώμ. ἀδούλωτος Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χύλωτὸς < χυλώνω.

1) Ὁ μὴ ἀλειμμένος διὰ πηλοῦ Κύπρ. 2) Ὁ μὴ ἐπιχρισθεὶς μὲ ἀβεστοκονίαμα πολλαχ.: Ντουβάρια ἀχύλωτα Μποέμ Ντόπ. ζωγραφ. 100. 3) Ὁ μὴ χυλώσας, ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς χυλὸν διὰ τοῦ βρασμοῦ, συνήθως ἐπὶ ἐψομένων ὀσπρίων κοιν.: Ἀχύλωτη σούππα - φασολάδα κττ. Ἀχύλωτα ρεβίθια - φασόλια κττ. Συνών. ἀχύλευτος. 4) Ὁ μὴ διαβραχεὶς ἐπὶ ξηρῶν καρπῶν Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) Συνών. ἀμούσκευτος, ἀμούσκιωτος.

ἀχυρίστρα, ἰδ. ἀχερίστρα.

ἄχυτος ἐπίθ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄχυτος.

1) Ὁ μὴ ἐκχυθεὶς. 2) Ὁ μὴ χυθεὶς εἰς τύπους: Ἀχυτο κερί - μολύβι κττ. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ χύσας, ὁ μὴ ἐκσπερματισθεὶς, ἐπὶ ἄρρενος.

ἀχῶ (I) Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. ἀχῶ Πελοπν. — Λεξ. Δημητρ. ἀχάω Ἡπ. Κέρκ. ἀχάου Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἡ χῶ.

Ἡχῶ, κροτῶ ἐνθ' ἄν.: Ἀχάει τὸ ποτάμι ἀπὸ τὰ πολλὰ νερά Ἡπ. Ἀπὸ τοῖς ῥάχες γῆρο ἀχούσανε κουδούνια καὶ βελάσματα ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 5. Σ τὸν ἀέρα ἀχούνε ἀπόβαθα καὶ θλιβερά μονοκρητὰ ΚΧατζοπ. Ἀννιῶ 64 || Φρ. Ἀχιοῦν τ' ἀφτιά μου (αἰσθάνομαι βόμβον εἰς τὰ ὦτα) Πελοπν. || Παροιμ.

Φτωχοῦ καμπάνα δὲν ἀχάει, πλούσιου δὲν ἀνασαίνει (διὰ πτωχὸν ἀποθανόντα ἡ καμπάνα δὲν ἡχεῖ, ἐνῶ διὰ πλούσιον δὲν διακόπτει τὸν ἡχὸν τῆς, διαρκῶς κρούεται ἐπὶ ἀνισότητος καὶ μετὰ θάνατον) Ἡπ. || Αἰνιγμ. Ἐνα πρᾶμα π' ἀχάει ἡ χώρα (ἡ καμπάνα) Ἡπ. || Ἀσμ.

Κι ἀκῶ τὸν ἄνεμο κι ἀχεῖ, μὲ τὰ βουνὰ μαλώνει Λάστ.

Ἀχούνε κάμποι καὶ βουνὰ καὶ τὰ πουλλὰ σκορποῦνε ἄγν. τόπ.

Ἀκόμα στέκει ὁ χορὸς κι ἀχάει τὸ τραγούδι Πελοπν. (Βαλτέτσ.) Καὶ ἀπροσ. ἀχάει, ἀκούεται ἡχος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντιβοῖζω, ἀντιβροντῶ 1, βοντίζω.

ἀχῶ (II) ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχός (II).

Στενάζω. Συνών. ἀναστενάζω.

ἀχωμάτωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χωματωτὸς < χωματώνω.

Ὁ μὴ λερωθεὶς ἀπὸ χῶμα.

ἀχώνᾱ ἐπίρρ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχώνιν.

Ἀχώνευτα, ὁ ἰδ.: Τὸ κρέας ἀχώνᾱ ὀδᾶς ἄ (ἐκβάλλει τὸ κρέας χωρὶς νὰ τὸ χωνέψῃ).

ἀχώνευτα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχώνευτος.

Χωρὶς νὰ χωνέψῃ τι. Συνών. ἀχώνᾱ.

ἀχώνευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Ὁφ. Τραπ.) ἀχώνευτε Τσακων. ἀχώνευτος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀχώνευτος. Τὸ ἀχώνευτος ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος χωνεύω.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ τακεὶς, ὁ μὴ ἐλαττωθεὶς κατ' ὄγκον κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Ἀχώνευτη κοπριά - φωτιά κττ. Ἀχώνευτα κάρβουνα κοιν. Ἀχώνευτον ἄψιμον (πυρὰ) Οἰν. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἡσύχ. «ἀχώνευτον ἄκαυστον». 2) Ἀπεπτος, ἐπὶ φαγητοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) Τσακων.: Μένει τὸ φαεῖ ἔς τὸ στομάχι του ἀχώνευτο. Ὅ,τι τρώει τὸ βγάξει ἀχώνευτο κοιν. 3) Δύσπεπτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Γνωμ. Τὸ χταπόδι χωρὶς κρασὶ εἶναι ἀχώνευτο σύνηθ.

Β) Μεταφ. 1) Ἐπαχθὴς, ἀνυπόφορος, ἀβάστακτος κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀχώνευτος ἄνθρωπος. Ἀχώνευτη γυναῖκα. Ἀχώνευτοι τρόποι. Λόγια - φερσίματα ἀχώνευτα κοιν. Ὁ

